

sammen nationalt, kulturelt, sprogligt, og som tillige skaber modsætningsforhold, der enten har givet anledning eller giver anledning til konflikter, uroligheder, krig eller i hvert fald skaber spændinger eller er medvirkende til at fastholde spændinger, som i sig kan bære kimen til fremtidige konflikter. Kunne man fra dansk side bidrage til at fjerne disse modsætningsforhold, til at optø de spændte situationer, til at skabe større bevægelighed, måtte man naturligvis være rede dertil. Det var imidlertid forkert at antage, at en dansk anerkendelse af de tre områder som selvstændige stater var det magiske middel, der pludselig kunne løse problemerne.

Om *det folkeretlige spørgsmål* om, hvornår man kan eller bør anerkende andre regeringer — et spørgsmål, som ordføreren for forslagsstillerne havde beskæftiget sig med — sagde stats- og udenrigsministeren bl. a.:

„. . . Vi mener — og det svarer til, hvad der almindeligt antages i folkeretten — at betingelserne for, at en stat er berettiget til at anerkende et andet område som en stat, er, at der er tale om et politisk organiseret samfund på et klart afgrænset territorium under ledelse af en regering, der effektivt udøver sin myndighed, og at denne myndighed udøves af denne regering uafhængigt af ydre kontrol fra andre staters side. Derimod kan man ikke stille forhåndskrav om, at det er på legitim vis, regeringen har fået sin magt; det ville skabe helt uoverskuelige problemer for den regering og det udenrigsministerium, der skal gennemføre anerkendelsesprocessen.

Jeg er altså enig i den tankegang, som jeg her har søgt at give udtryk for, og det er den retningslinje, den danske regering har fulgt i en lang årrække.

Hvis de betingelser, jeg her har nævnt, er opfyldt, kan det pågældende område anerkendes som stat. Derimod kan det *ikke* antages — og det mener den overvejende del af de folkeretskyndige heller ikke — at det er ensbetydende med, at man har en *pligt* til at anerkende den nye stat. Det må stadig bero på den enkelte regerings egen beslutning, om den, når disse vilkår er opfyldt, vil anerkende en anden regering eller ikke.“

Stats- og udenrigsministeren kom derefter ind på den konkrete situation i de tre områder.

Hvad *Vietnam* angik, måtte det afgørende være den storpolitiske interesse i at støtte tanker og forslag, der kunne lede til en fredelig forhandling om krigens afslutning. Vietnamkrigen kunne efter regeringens opfattelse kun afsluttes ved en forhandling.

Der var for *Nordkorea*s vedkommende et hensyn at tage til De Forenede Nationer, idet der stadig forelå en konflikt mellem Nordkorea og FN. Hvis Nordkorea selv ville tage skridt til at bringe dette dårlige forhold ud af verden, ville muligheden for andre landes anerkendelse blive større.

Afgørende for regeringens stilling til *Tysklandsspørgsmålet* var